

Maktet ikke å begynne rett på gymnaset som var planen, men måtte utsette det ett år. (Og den ettårs-pausen skulle som sagt vart minst to år!)

Far kom nok fra en litt annen bakgrunn enn meg. Han trodde blant annet kun på det biologiske verdensbildet. At det fantes noe «åndelig dimensjon», ville han ikke høre snakk om!
Det bidro nok til noen av ulikhetene, «clash`ene» våres.

Kjenner på noen ganger, selv i dag, hvordan raseriet koker i meg over hva de to gjorde i mot meg, og får lyst til å sparke hull i veggen.
Plager meg også litt ekstra, når jeg tenker tilbake på det, at da jeg var i de yngre år, og følte jeg hadde noe bra på gang, kom det alltid før eller senere tilslutt, en klam jern-neve og hindret meg i siste liten.
Det er så mange forsømte ting jeg kunne tenke meg å ta igjen i dag.

Hvor langt skal man gå for å prøve å orke å tilgi?
Hvor langt skal man akseptere og godta urett begått mot en selv?

Jeg har for eksempel ikke klart å tilgi psykiateren.
For få år siden ringte jeg han til og med opp privat, og skjelte han ut etter noter.
Jeg vet jeg karmisk sett en gang må greie å tilgi han, men klarer det ikke ennå.

Er det lov til å bli bitter, forbannet og frustrert?
Martinus tilrårer i alt og øtt, har jeg forstått han rett, ubetinget tilgivelse – men der er ikke alle vi mennesker ennå.
Uten at vi skal føle dårlig samvittighet av den grunn.

Skal man stole på Martinus og karma/skjebne-lovene, er alt som inntreffer deg av hendelser, tildragelser ment å skje. Det er en hårfin presisjon på det.
Å bli bitter over sin egen karma, er selvsagt ingen løsning.
Det hemmer din utvikling, og man kommer ikke videre i livet.

Så må jeg også formidle en innrømmelse og refleksjon:
Når jeg ser meg rundt, så har jeg jevnaldrende venner som har opplevd langt verre ting i livet enn meg. Med enda verre karma, skjebne.
Hvordan ville det vært for meg og opplevd det de har vært i gjennom?
Må prise meg lykkelig over å ha sluppet det.
Noen har for eksempel hatt voldelige psykopat-fedre, og selvsagt blitt ødelagt av ondskapen; blitt arbeidsuføre i ung alder.

Eller de som har vært i den kritiske alderen, som jeg kaller det; mellom 50 og 55 år, og som nylig og ganske nylig har vandret over til andre siden (altså diskarnert) på grunn av diabetes, kreft, livstrøtthet/livsfrustrasjon.

Er ikke det en langt tøffere skjebne, karma enn den jeg så langt har hatt?

Der er jo ikke jeg ennå.

Jeg er i samme aldersgruppen; i begynnelsen av 50-årene, og utad tror jeg virker ganske oppegående, sterk. Jeg er i bra fysisk form, lever sunt, og reiser for eksempel flere ganger i året over halve Europa.

Læring fra tung karma, skjebne er selvsagt viktig. For alle individer.

Kan i dag klart se at de «fellene» jeg gikk i dengang, som forårsaket lidelses-karma, greier jeg fint å unngå i dag.
Det er altså noe vesentlig jeg har blitt undervist; og derved kommet meg videre i livet.

Når man er ung og vokser opp, er man naturlig nok ikke alltid klar over hvordan lovene virker og fungerer.
Slik er det vel for de fleste.

I dag må jeg si at det hjelper å knytte en indre bønn til problematikken. Be om hjelp til å forstå hvorfor ting har blitt som de har blitt. Be om hjelp til å holde ut, godta og akseptere det.

Far møtte også sin karma. Det var ikke bare mot meg han var slik. Han døde brått 61 år gammel av hjerteinfarkt i 1995, etter flere år i forveien med tung diabetes.
Det var noe vesentlig han skulle lære ved det å overkjøre mennesker.

Må likevel komme med et hjertesukk:
Noen ganger i dag kan jeg ikke la være å tenke at jeg så gjerne skulle levd dette livet om igjen fra jeg var ti år.
Tatt riktige valg, og gjort det jeg aller mest hadde lyst til å gjøre, uten at noen hindret meg.

Fremover blir det bra.
Fremtiden er en lysende stjerne.

